

FIATALOK FORUMA

Nem váratlan, hiszen év-ről évre visszatér, mégis mindig új, mindig ismeretlen, mindig izgalmas a vizsga. Beszámoló, kollokvium vagy szigorlat — szinte mindegy: jól fel kell készülni rá, hogy sikerüljön. A város valamennyi részében, parkokban, alberti szobákban, kollégiumokban tanulnak a diákok. A vizsgaidőszaknak hangulata van, s e hangulat alól a város sem tudja kivonni magát, hiszen Szeged az ezernyi főiskoláé, egyetemistáé is. A vizsgák előtt együtt izgulnak, a vizsgák után együtt örülnek — vagy szomorkodnak — velük a szülők, a házínéik, a diáktörzsi gondnokok, a barátok, az ismerősök, az egész város. Mintha mindannyian vizsgáznának!

A „legmeredekebb” hónap

Júniusi séta a vizsgaláz körül

„Szigorú tanító ez az élet nagyon...” dűdölje egy csikospulóveres fiú az egyetemi könyvtár lépcsőjén föl-lepéskedve, hóna alatt zilált jegyzetköteggel. Két lépcsővel lemaradt társai nevetnek, s miután eképp megbírálták sorsukat, beletörődnek: beülnek ők is az olvasóterembe.

Az „anyaghegyen” keresztül

A könyvek; a füzetek; a lehajtott és tűnődve föl-emelt fejek; két szomszéd halk suttogása a jegyzet fellett; az, ahogy az érkező fiúk éppencsak átfutják a Népsportban az eredményeket, s máris neki a tanuláshoz, a komolyra ráncolt homlokok — minden a kollégiumi időszakra vall a hatalmas teremben. Tanulnak: az egyetemi könyvtár folyosóján, egye-

dül, kettésével, csoporttársakkal konzultálva. Az egyik asztalnál fiú-lány tanulópár. Bizonyos, hogy nemcsak tanulásra szól a szövetségük, de az is tény, hogy most nem kedves szavakat suttognak összebújáskor. Színusz, koszinusz, ekvivalens... — ilyen és hasonló „szépeket” mond a fiú, és a lány szeméből látszik, sikere van az „udvarlásnak” — igen, érti.

A Rákóczi téren nagy kőoszlop tövében látom a másik párt. Ülnek a füzetek mellett és a füzeteken, nevetgélnek, összehajolnak. Forduljunk el, itt alighanem rövidke csókszünet következik.

Titokzatos ajtó

A villamosmegállónál feketébe öltözött lány borul egy másik lány nyakába: „Jelekre menteeem!” Az Irinyi kollégiumnak a

főiskolára néző ablakaiban fűrdőruhás lányok könyvvél, arcukat a nap és a tudomány felé fordítva. Egyikük még a haját is becsavarta, hogy maradéktalanul felhasználja az időt.

A főiskola tanszékein, a „titokzatos” ajtó előtt a feszültség, az izgalom bűvös körében várakoznak a kollégváltak. Aki kilép, az az ünnepelt, a csodálatos, a nagy, mindenki őt kérdezi — kivéve egyet, azt, aki ezalatt szerényen surran be az ajtón, rekedtes hangon köszön a professzornak, aztán — természetesen bal kézzel — választ valamit a tantárgy rejtélyes „étlapjáról”. Csemegét vagy feketelevest? Hej, sok függ ettől a mozdulattól! Van, aki egész nyáron át „sziesztázik” egy nehezen emészthető tétel után.

A Petőfi Sándor fiúkollégium régi lakója, Faragó Gábor harmadéves matematika-fizika szakos elkalauzol szobájukba, a 210-esbe.

A 210-es lakói

A szobában mindenki tanul. Honti László elsőéves matematika-rajz szakos az analízist „kérdézi vissza” magától, füzeté tele van levezetésekkel; Oláh Ferenc harmadéves matematika-fizika-ének szakos az etika-jegyzetbe mélyed gondterhelten. Az elsőéves matematika-fizikus Bartha Kálmán lélektani szigorlatára készül, jelenleg fekvé, mert már minden pózban végigpróbálta a tanulást ma délelőtt. Időnként, ha valaki belép a szobába, refrénként kérdezi: „Állandóan ugyanazt: nem láttad a „pedléktanomat”? Nem te vittél el?”

Jönnek, mennek a fiúk. Magas, vékony fiatalember lép be, sötét ruhában, borús arccal. Nem hiszik el neki, hogy „elhúzták”. Félévkor négyese volt analitikus geometriából.

— Először ment, aztán belezavarodtam — mondja keserűen a résztvétől körül-vett szobatárs.

— Bandi mit kapott?
— Nem tudom, most ment be utánam.

— Most mivel vigasztaló-dik? — kérdeztem a geometria mai áldozatát.

— A következő tantárggyal — feleli, nyakkendőjét oldozva. — Hiába, nagyon sok a tananyag, nem lehet kihagyni egy napot sem. Meg aztán... szeretném újra elérni a félévi négyes átlagomat.

F. K.

Simai Mihály

A KAPU ELŐTT

Jelkép és valóság egyszerre: a természettudományi kar épületének bejárata előtt, az Aradi vértanúk terén csoportosan tanulnak a kar diákjai. Lányok és fiúk, valamennyi évfolyam hallgatói. Hogy tavasz van? Lehet, de ki ér rá észrevenni?

Még egyszer

a légfűtési cserépkályháról

Néhány héttel ezelőtt „Már a feltételezés is megéri a fáradságot” címmel foglalkoztunk lapunkban Török József tápéi kályhás-mester légfűtési cserépkályhájának ügyével.

Visszaidezve a cikk mondanivalóját: az illetékeseknek el kellene dönteniük, végre, használható-e ez a cserépkályha vagy sem. Ha igen, gondoskodjanak elterjesztéséről, ha nem, ezt közöljék Török Józseffel, hogy megnyugodjék, ne higgye azt, hogy ő is a „nehéz emberek” sorába tartozik.

Cikkünkre három nagy súlyú országos szerv válaszolt. Az Országos Tadmányi Hivatal elnöke, Tasnádi Emil levelében közölte, hogy az OTM iparjogvédelmi tanácsa még 1962 novemberi ülésén foglalkozott Török József szabadalmaztatási kérelmével, de az előírások értelmében kénytelen volt elutasítani. A kályhát ugyanis már a bejelentés előtt több helyen nyilvánosan használatba vették, ezért a rendelet értelmében nem számít újdonságnak, nem szabadalmaztható. A Fővárosi Bíróság másodfokon is elutasította a kérelmet.

Mindebből megállapítható, hogy a légfűtési cserépkályha nem lehet találmány. A megoldás jósága önmagában nem jelent szabadalmazhatóságot, ha a megoldás nem új. De jó-e egyáltalán a kályha? A Belkereskedelmi Minisztérium TŰZEP főigazgatósága hőenergia-felügyeletének műszaki vezetője, Kaszó Lajos is válaszolt cikkünkre. A válasz az általuk 1963-ban kiadott szakvélemény másolatát tartalmazza, amiből cikkünkben bővebben idéztünk. Ezek szerint a hőenergia-felügyelet fenntartja korábbi álláspontját, melynek értelmében a Török-féle cserépkályha kivitelezése ugyan még nem tökéletes, több munkaráfördítést és

anyagot is igényel, mint a szokványos, de szélesebb körű bevezetési lehetőségeinek megállapítása céljából előbb gazdasági számítások elvégzésére lenne szükség.

Ezeket a számításokat, s ezt megelőzően, a szükséges vizsgálatokat az EM Országos Szakipari Vállalat véggezte el, amely állandó döntőbizottsági szakértő cserépkályhák ügyében. A Török-féle cserépkályhával először, mint újítással foglalkoztak, de 1963-ban kelt határozatukban nem fogadták el. Amint most a vállalat igazgatójának, Tátrai Jánosnak leveléből értesültünk, 1964 júniusában felülvizsgálták korábbi döntésüket. A helyszíni vizsgálatot végző bizottságban a szakipari vállalaton kívül részt vett az Építőipari Minőségvizsgáló Intézet szakértője is. Végeredményben megállapították, hogy a Török-féle cserépkályha nem rossz, valóban tüzelőanyagot lehet vele megfűteni. De a bizottság a légvezetékes cserépkályha általános elterjesztését mégsem javasolta, mivel a fűtőteljesítmény növekedése a szokványos cserépkályhák által előállított hőmennyiséggel szemben nem annyival nagyobb, hogy a légfűtési cserépkályha építéséből eredő munkabér és anyagfűtőanyag költségei használatbavétel esetén megtérüljen.

Összefoglalva a véleményeket: Török József légvezetékes cserépkályhájára, melyből Szegeden és a város környékén több száz működik, jó. Használóik valóban szívesen takaríthatnak meg vele. Építőjük is nyugodt lehet, nem „nehéz ember” ő, akit nem akarnak meghallgatni vagy megérteni az illetékes szervek. Javaslatát, kályháját jól megvizsgálták, s a döntés alapos megfontolásból született.

F. K.

A „Magyar Mezőgazdaság” ankétja

a szegedi újságíróklubban

A Magyar Agrártudományi Egyesület Csongrád megyei szervezetének állattenyésztési szakosztálya és a Magyar Mezőgazdaság szerkesztősége pénteken író-olvasó ankétot rendezett az újságíró klubban. Az ankétot tsz-elnökök, agrónomusok, állattenyésztők, állatorvosok, tanárok, az állattenyésztési felügyelőség dolgozói, valamint tanácsai szakigazgatási szervek vezetői, munkatársai vettek részt. Az ankétot Ballabás Sándor, a Csongrád megyei Állattenyésztési Felügyelőség igazgatója nyitotta meg, majd dr. Czákó József, a Budapesti Állattenyésztési Kutatóintézet tudományos osztályvezetője a legkorszerűbb szarvasmarha-tenyésztési eljárásokról tartott előadást. Bevezetőben beszélt a szarvasmarha-tenyésztés helyzetének alakulásáról a nyugati országokban. Hangsúlyozta, hogy ezen a területen is fokozódik a marhahús fogyasztása, s ez nekünk exportlehetőségeket jelent.

Bemutatott néhány táblázatot, prognózis számításokat, hogyan alakult a nyugati országokban a szarvasmarha-állomány. Itt is előtérbe került a vegyes hasznosítású marha tenyésztése. A továbbiakban a magyartarka fajta szarvasmarha tulajdonságait ismertette, mely mind a kétirányú szükségletet, vagyis a tej- és hússzükségletet egyaránt kielégíti. Az istállózárról elmondotta, hogy nehéz olyan istállótípusok kialakítása, amelyek minden szempontból megfelelnek. Kiemelte, hogy a termelés szempontjából a hőmérséklet nem alapvető dolog.

A takarmányozás dönti el, hogy milyen legyen az istállózás. Majd feltette a kérdést: milyen legyen a szarvasmarha-tenyésztés fejlesztésének iránya? Véleménye szerint a tejtermelő képesség fokozása a döntő, ugyanakkor a hús-termelés csökkentését nem szabad megengedni. Foglalkozott a borjúneveléssel. Kiemelte, hogy különösen a mesterséges készítmények felhasználása fogja csökkenteni a tenyésztés önköltségét. Az előadás után dr. Fehér Károly, a Magyar Mezőgazdaság szerkesztője ismertette a folyóirat célját és feladatait. Elmondotta, hogy a lap igyekszik tudományos cikkeket közölni, ugyanakkor a tsz-vezetőknek is hasznos tanácsot és olvasmányt is kíván adni. A Magyar Mezőgazdaságot az egész országban egyre többen olvassák. A lap tápora szélesedik. És éppen ezért szükséges, hogy időnként az olvasókkal megvitassa a legfontosabb feladatokat. A megjelentek közül többen felszólaltak és többek között javasolták, hogy a lap tsz üzemszervezési kérdésekkel is foglalkozzon, adjon tanácsot a háztáji állattenyésztőknek, ismertesse a mezőgazdasági szakemberekkel, a lap olvasóival a legújabb kutatási eredményeket és a legjobb tenyésztési módszereket.

A szatmari földművelőszövetkezet azonnali hatállyal alkalmazza gyakorlati rendelkezéseit kiskundok számára

felszolgálók!
és élelmiszerbolti
eladók!

Jelentkezni lehet a szatmari földművelőszövetkezet központi irodájában. k. 4398